

A stylized illustration in shades of red, orange, and blue. The top left shows a close-up profile of a woman's face, looking down. The bottom right shows a hand holding a smartphone. The background is a dark blue gradient.

Lucie Bechynková

neodpovídej...

detektivka

Neodpovídej

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Bechynková

Neodpovídej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Lucie Bechynková, 2023
Illustrations © Barbora Balgová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4959-1
ISBN e-knihy 978-80-264-5026-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5027-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5025-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

***Lucie
Bechynková***

neodpovídej

Myšlenku napsat detektivku jsem v hlavě nosila pár let. Musel dozrát správný čas i nápad na celý příběh. Možná budete mít pocit, že jste se do některých situací v knize ve svém životě dostali taky. Ať už jste se pak rozhodli jít jakoukoliv cestou, doufám, že jste na jejím konci našli, co jste hledali. Protože život je občas komplikovaný a ne všichni to s námi myslí dobře. Celý příběh je smyšlený. Osoby v něm v reálném světě neexistují a je jen na vaší představivosti, jak budou vypadat.

Věnováno všem dobrým lidem.

kapitola 1

Sakra! Sakra, sakra, sakra, zase jede pozdě! Její okolí si na to možná zvyklo, ale ona sama to nesnášela. Kdo chodí pozdě, neváží si času toho druhého. Jednou si tuhle větu někde přečetla a už jí uvízla v hlavě. Vždycky když měla někam přijít pozdě, se jí vybavila. Jenže jí se nechtělo od nedopité kávy a rozečtené knížky, nejradši by schůzku zrušila. S Lindou se ale už fakt dlouho neviděly a bylo načase probrat, co nového se událo, a taky všechny drby. A taky se chtěla pochlubit s novinkou, že to vypadá, že tentokrát by se na ni mohlo usmát štěstí. Místo toho ale trčí v zácpi na magistrále, zatímco Linda už sedí určitě v kavárně. Na semaforech bere mobil do ruky.

*Omlouvám se, provoz stojí
za prd, ale už jsem na cestě.*

Linda ji přece zná a nebude se zlobit, ale i tak je na sebe Zuzana naštvaná, protože mohla vyrazit o pět minut dřív. Teď by se nemusela vztekat na toho blbce, co před ní jede pětaticítkou. Cestou přemýšlí, jak Lindě novinku oznámí, přece jen je všechno ještě čerstvé. A navíc, ještě se neviděli. Matouše poznala na instagramu, napsal jí, ona nad tím mávla rukou, další lichotník

z davu, který to jen zkouší. Beztak má holku nebo je ženatý. A tak mu neodpověděla.

Jenže po pár dnech se vracela z večírku a nedalo jí to.

Jak se máš?

napsala mu tenkrát nad ránem. A když se vzbudila, měla v telefonu odpověď.

*Já už myslel, že se neozveš,
co tak najednou?*

Měl pravdu, co tak najednou... Už toho zažila dost, bylo jí třicet čtyři a s Honzou byli takříkajíc na mrtvém bodě. Děti neměli, napřed nebyla chuť, bavilo je být jen ve společnosti toho druhého, cestovat, poznávat se navzájem, užívat si jen svojí přítomnosti. Jo, na začátku bylo prima, že je Honza tak vytížený, ona během času, který pro ni neměl, byla s kamarádkami, jezdily na wellness víkendy, chodily na večírky a pikniky, ona se pak vrátila domů a čekala, až Honza dorazí z práce. On jí svoji vytíženost kompenzoval dovolenými a výlety, když si něco přála, tak jí to koupil.

Nemohli si vyskakovat tak, že by se sebrali a vyplenili Pařížskou ulici, ale v rámci možností si nežili špatně. Zatímco její kamarádky hledaly, ona našla. Svoji spřízněnou duši, svůj přístav. Ale Honzova práce šéfa agentury byla pořád víc a víc náročná a ona byla víc a víc sama. Kolik času doma pročekala? Kolik dní byla jen tak zavřená,

místo aby jinde hledala štěstí? A do toho pak vpadla ona. Jeho asistentka, se kterou jí byl Honza nevěrný. Přišla na to náhodou. Začal si doma vypínat zvuk na telefonu a nosil si ho s sebou všude, i do sprchy. Několikrát jí intuice napovídala, že je něco špatně, kamarádky radily, aby mu zkontrolovala telefon, ale jí to bylo proti srsti. Buď někomu věříš, anebo ne. Ve druhém případě by podle ní vztah končil.

Ale pak si jednou nedal pozor, nechal telefon ležet na kuchyňské lince a přišla mu zpráva. Psala mu Simona. V náhledu byl vidět jen úryvek zprávy, ale i to stačilo na to, aby se jí podlomila kolena. Měla pocit, že se jí snad zastaví srdce.

Chybíš mi.

Uhodila tehdy na Honzu a on se přiznal. Šlo prý jen o úlet a říkal, že ho to moc mrzí.

Pak přišlo období odprošování, omluv a odpustků. Vážně se snažil, až jí ho bylo líto. Trvalo to pár měsíců, ona se mezitím odstěhovala k Lindě, kde proplakala spousty nocí. Nakonec se k sobě přece jen vrátili, on vyhodil asistentku a snažil se vše odčinit. Ona teď ale věděla, že zrada může přijít kdykoliv, a už se mu nikdy neodevzdala celá.

Postupem času si budovala svoji kariéru, z hostesky a promotérky se posunula na pozici redaktorky v jednom z nejprodávanějších časopisů v zemi. V tom se našla, to ji bavilo a Honza jí v tom fandil. To se mu musí nechat, že na ni byl vždycky pyšný a dával jí to najevo. V kariéře ji podporoval a ona začala využívat času, kdy

dřív čekala doma na Honzu, k budování kontaktů a kromě časopisu přibýlo PR oděvní značky. Když se Zuzana ohlédne, za poslední tři roky si nemůže na nic stěžovat, daří se jí. Pracovně určitě. Ale má pocit, že možná s Honzou nejsou až tak osudově spojeni.

Pamatuje si na situaci zhruba před rokem a půl, byla na oslavě narozenin u jedné ze svých kamarádek, partu okolo ní už znala, oni ji také. A najednou přišla řeč na restauraci, kterou museli zavřít, protože majitel neměl na nájem ani výplaty a zbankrotoval, a z ní vypadlo: „Jó, tam jsem byla s Honzou snad před rokem, je to škoda, dobře tam vařili.“ A jeden z gratulantů se na ni tenkrát otočil: „A kdo je Honza?“ A jí to došlo. Že se postupem času s Honzou tak odcizili, že ani známí z poslední doby nevědí, že spolu jsou. Když mu to po návratu večer domů nasypala jako výčítku na hlavu, jen se zasmál, že zase přehání a může ho přece vzít příště s sebou. „No jo, jenže my jsme spolu už šest let a moji noví přátelé tě ani neviděli, nepřijde ti to divný? Neříkám, že spolu máme být pořád, ale neměli bysme do prdele mít aspoň nějaký společný známý?!“ Když si dala skleničku nebo dvě, byla otravná, věděla to. Na druhou stranu se aspoň Honza dozví, co si o tom všem myslí. Vždycky říkala všechno na rovinu a tyhle pocity se v ní už nějaký pátek kupily. „Vždyť jich máme spoustu, neblázni, znám aspoň pět tvých nejbližších kamarádek!“ „To jo, ale osobně jen jednu, pro zbytek jsi paní Colombová!“ Skončilo to jako vždycky, šli spát. Ale věděla, že Honzu to asi mrzí a že nemůže za to, že má tolik práce. Jenže prachy přece nejsou všechno. Ten čas jim nikdo nevrátí, navíc v ní vždycky hlodal malý červíček nedůvěry, co když... Ale dokázala by ho opustit? Když poslouchala všechny ty hrůzostrašné historky od kamarádek nebo kolegů v práci, co se seznamovali přes aplikace, nedokázala si představit, že by měla začít hledat jehlu v kupce sena. A proti

Honzovi za poslední roky nemohla říct křivého slova, byl to její nejlepší kamarád, mohla mu svěřit všechno, byl to nejhodnější kluk na světě. Když si jen představila, že by ho už nikdy neobjala a nemohla se schovat v jeho náruči, cítila úzkost. Teď jí ale táhlo na pětatřicet a ona nevěděla, jestli chce po zbytek života žít takhle. Chtěla nějaké vzrušení, něco nového, copak je to moc? A tak mu odpověděla, jen tak, ze srandy.

Adonis. Přesně tak vypadal. Vysoký, urostlý, svalnatý, opálený. Krásný úsměv, modré oči, prostě kluk z plakátu. A možná i proto byla Zuzka na začátku tak ostražitá, protože takové věci se dějí jen v seriálech na Netflixu, ale ne jí. Ne snad že by měla pochyby sama o sobě, ale přece jen už jí nebylo dvacet a těch vymyšlených profilů na seznamkách a zklamaných kamarádek zažila moc na to, aby nepochybovala.

*Můžu tě pozvat na kafe?
Přijdeš mi hrozně fajn
a vtípná tady na instagramu
a rád bych tě poznal blíž.*

*Nezlob se, ale tak naivní
nejsem, beztak jsi
vymyšlenej a svoje fotky jsi
někde ukradl, o to nemám
zájem.*

Tak, a máš to! Nejsem žádná hlupačka, aby sis se mnou mohl pohrávat. Jak moc se mýlila...

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

*Co blázníš? jmenuju se
Matouš Janda, je mi 33 let
a žiju kousek za Prahou.*

*To by mohl říctt každěj,
víš jak ☺*

A tak jí napsal díkaky. Byl na facebooku, linkedinu a twitteru. No dobře, ale stejně by si neměl být moc jistej. Takovýhle šamponek, pche!

A tak se rozhodla, že mu neodpoví a napřed to všechno probere s Janou, svojí „soulmate“, jak jí často říkala. Sdílely spolu všechno, drby, práci i problémy.

*Pamatuješ, jak mi před
pár dny napsal ten Adonis?
Asi jsme si začali psát
víc! Přijed, otevírám víno,
přespíš u mě a všechno
probereme.*

Jana seděla na gauči se skleničkou v jedné ruce, s mobilem v druhé a tvářila se veledůležitě.

„Hele, ale on má na tom facebooku tady i nějaký rodinný fotky a založil si ho v roce 2009, byla bych asi v klidu. A na linkedinu má i zaměstnavatele, to by přece nešlo tam označit takhle velkou firmu bez toho, aby se jim to ukázalo, ne? Navíc je to fakt kocour, tak

to prostě zkus a uvidíš...“ Když otevíraly druhou lahev, nevydržela to a napsala mu.

*Tak na to kafe někdy můžem
zajít, ale nejdřív mi o sobě
taky něco pověz...*

Po zbytek večera už se s Janou jen bavily nad jednotlivými zprávami, byl zábavnej, tak jak to měla Zuzka ráda, černý humor bez hranic. Psal hezky, inteligentně a bez chyb... Druhý den, sotva otevřela oči, měla na messengeru zprávu a taky fotku.

*Dobré ranko, tak abys
věděla, posílám svůj výraz
po ránu.*

Tak krásné modré oči snad ještě neviděla. No, chlapče, to já ti svoji ranní fotku bez make-upu určitě posílat nebudu, to bys rychle pelášil, ušklíbala se pro sebe. Honza byl přes víkend mimo město, a tak měla byt jen pro sebe a pro Matouše. Od ranní fotky už nedala telefon z ruky. Kdyby věděla, jak moc jí to změnil život, možná by si to rozmyslela.

kapitola 2

„No ty bláho, tak to už je velký, takhle nadšenou jsem tě dlouho neviděla!“ řekla Linda překvapeně a napila se mátového čaje, co stál před ní. „A co budeš dělat? Přece nezačneš hned pálit mosty!“

„Neboj, nejsem blázen, co by se hned vrhal z okna, ale je mi s ním hezky, je starostlivej, zajímají ho moje problémy, jaký jsem měla den. Je to prostě nová energie, víš.“ „No ale vždyť jste se ještě neviděli, ne?“ Při téhle otázce v Zuzaně lehce nepříjemně hrklo. To je taky fakt, ještě se neviděli, asi by měla zlomit tu barikádu a přestat se bát. Lepší být zklamáná teď, než až když v tom bude až po uši a ublíží jí to ještě víc.

Linda měla pravdu, akorát si může něco nalhávat a kupovat zajíce v pytli. Musela se nad tím pousmát, většinou ona byla ta racionální, co na věci pohlížela s ledovým klidem a všechno mělo vždycky řešení. A zrovna jí bude někdo další vracet na zem, haha. Upila svého americana, když si všimla, že jí cinkla zpráva na mobilu, a hned začala šátrat v kabelce s nadšeným výrazem na tváři. Jen Honza. Odložila telefon na stůl, aniž by si zprávu otevřela. „Ale ale, tady je někdo zklamanej,“ zasmála se Linda, „někdo nám v tom už trochu lítá!“

Uvědomila si, že na záchrannou brzdu už je asi trochu pozdě. Jak se vůbec sakra mohlo stát, že na toho kluka pořád myslí? Ona, která neměla ráda sladkobolné konce romantických komedií, vždycky

se jim smála, protože ona na zázraky nevěří. A teď tady přemýšlí o tom, jak se asi Matouš má, co dělá... Připadala si jako naivka. Ale co, proč by zrovna ona nemohla mít taky trochu štěstí! Hezká je, chytrá taky, o kluky nikdy neměla nouzi, neměla by o sobě tak pochybovat.

„... no a ona pak vyvěsila společnou fotku na instagram, takže jsou evidentně zase spolu, já to nechápu! Posloucháš mě vůbec?“ Trhla sebou, prober se, Zuzano! „Poslouchám, jen jsem se zamyslela, promiň. Asi mu to setkání navrhnu, ať strhnem tu náplast!“

„No dobře, ale sejděte se někde na veřejném místě, znáš ty historky a hororový scénáře! A hezky mi nasdíliš polohu, ať neskončíš jako hlavní hrdinka nějakýho podcastu!“ Jo, to by bylo trapný. Hlavně ať už se sejdou, těší se asi víc, než je ochotna si přiznat.

Když o další dvě hodiny později vyšla ven z kavárny, vytáhla telefon a otevřela si společnou konverzaci s Matoušem. Měl mít dneska nějakou důležitou schůzku ohledně nového projektu. Nechtěla ho rušit, ale napsala mu alespoň zprávu.

Nechceš se konečně sejt?

Odpověď přišla skoro hned.

Vždyť já nečekám na nic jiného! Už se těším, až tě obejmú!

Začala mít pocit, že na to, jak bídně ten letošní rok začal, se vše začíná měnit výrazně k lepšímu. A spřádala plány, kde se sejít a jak to vymyslet, aby nebyli s Matoušem nikde úplně sami, ale zároveň měli klid. A pak ji napadlo, že by ho mohla zapojit do wellness víkendu s holkama.

Měly na konci týdne vyrazit na Moravu do krásného hotýlku s ochutnávkou vín. A tak toho prostě využije.

*Co kdybychom se sešli, až
pojedu zpět? Pak už bysme
spolu mohli někam na kávu
a třeba se projít nočním
městem?*

*To by bylo super, přijedu
pro tebe někam svým autem,
ať to máš bez starostí,
vyzvednu si tě a vymyslím
nám program! Moc se na
tebe těším!*

Domů se vrátila s víc než povznesenou náladou, dokonce si ve výtahu i broukala. To bude chtít ale pořádnou přípravu! Co si vezme na sebe? Musí si vzít nějaké hezké prádlo, co kdyby se náhodou kafe zvrhlo? Panika! Odemkla dveře, v předsíni ze sebe shodila boty a chtěla využít času, než se Honza vrátí domů, a vybrat si v klidu oblečení. Je úterý a odjíždí v pátek. Možná by Honzovi mohla říct, že zůstane na Moravě o den déle, aby ji nechtěl ještě vyzvednout u Lindy, která bere své auto a veze je všechny. Nemyslela si,

že by něco takového Honzu napadlo. Ale lepší být připraven než překvapen.

Začala rychle vytahovat ze skříní různé modely, tohle ne, tohle už je moc odvážné, musí působit trochu nedostupně. Nakonec zvolila kozačky na podpatku a šaty s decentním výstřihem. Holt to chvíli v kabátě přežije, snad nebude moc velká zima.

Když dorazil Honza domů, měla všechno nachystané a vybrané a zrovna stála u sporáku a sypala do hrnce brokolici, kterou chtěla dát vařit, aby měla přílohu k tuňákovi, kterého koupila odpoledne. Možná měla přece jen trochu špatné svědomí, ještě že už není zpoplatněná každá esemeska, jako to bývalo dřív. Protože po tom, jak často si s Matoušem psali, by určitě skončila v dluzích.

„Jaký jsi měla den, miláčku?“ „Ale jo, šlo to, viděla jsem se s Lindou, představ si, že asi bude končit v práci, nebaví ji ty její příšerný kolegyně, ale já se jí vlastně nedivím.“ Vyšel z koupelny, kde si opláchl ruce i unavený obličej, Zuzanu zezadu objal a dal jí pusku na zátylek. „Ty vaříš? No ty bláho! Máme nějaké výročí?“ „Nemůžu uvařit jen tak? Mám čas.“ Až se sama zastyděla, jak dobře umí lhát.

kapitola 3

S blížícím se pátkem stoupala nervozita. Ale příjemná nervozita, to si musela Zuzana přiznat. Každé ráno se budila se skvělým pocitem, že na svém telefonu najde zprávu s přáním dobrého rána. Honza většinou odcházela do práce dřív a ona tak měla čas si užít svoje ráno. Vypila si kávu, posnídala a vypravovala se do práce. U toho jí po většinu času cinkal telefon, psali si s Matoušem každou prkotinu, co se jim během dne stalo, co obědvali, jak se měli a jak se na sebe těší. Ve čtvrtek večer seděla s Honzou u televize se skleničkou vína a u toho přemýšlela, jaké to asi bude, až v neděli přijede z Moravy a bude na ni čekat Matouš. Slíbil jí, jak ji obejmě, a prý ji vezme na speciální místo.

*Ale musím sdílet
s kamarádkou svoji polohu,
přece jen, známe to
ze všech těch kriminálek...*

psala mu z legrace.

*Může jít klidně s náma, jestli
tě to uklidní.*

Měl i stejný smysl pro humor, to se počítá. Její humor byl většinou černočerný a ne každý ho chápal. To byla jedna z věcí, která ji zaujala kdysi i na Honzovi. Rychle zaplašila vzpomínky na jejich seznámení a radši se soustředila na to, co má před sebou.

Když v pátek odcházela z domu, před kterým už čekalo auto plné kamarádek, byla jako na trní. Ale uklidňovalo ji, že bude mezi nimi a odreaгуje se. Zatímco Honzovi napsala z Moravy esemesku, že dorazila, asi ze zvyku, Matoušovi se rozepsala trochu víc.

*Jsem na hotelu
a představuju si, jaké by
bylo, kdybys tady byl se
mnou. Nebylo by super
udělat si takhle víkend jen
pro nás dva?*

A Matouš s odpovědí moc neváhal.

*Co bys řekla na prodloužený
víkend někde v zahraničí?
Mám rodinu v Dánsku, létám
tam často, tak bysme mohli
na víkend třeba do Kodaně...*

Zadívala se z okna restaurace, kde si s kamarádkami dávaly oběd, a zasnila se. Už tak dlouho nezažila těšení se na někoho a touhu chytit někoho jen tak za ruku. Líbila se jí ta představa a nechala

se jí unášet, takže u toho zapomněla na chvilku jíst. Nic, musí se soustředit, už je velká holka a tohle ji přece nemůže tak zmást! Odložila tak na zbytek soboty telefon a vyrazily do wellness, kde probíraly drby o všech společných známých. Vypily u toho dost vína, ale byl fajn pocit vypadnout od stereotypu a uvolnit se. Naštěstí ji v lehce ovíněném stavu nenapadlo psát esemesky, které by ji ráno mohly mrzet. Usnuly během povídání někdy nad ránem a ona si na telefon ani nevzpomněla.

V neděli se sešly u snídaně v různém rozpoložení. Linda z nich vypadala nejlépe, pila večer zodpovědně, protože věděla, že bude ráno řídit. Zuzanu by za normálních okolností bolela hlava jako střep, stejně jako zbytek skupiny, ale vzrušení a adrenalin z nadcházejícího setkání s Matoušem přebily všechno. Nad míchanými vejci s pečivem pravidelně kontrolovala telefon. Po probuzení Matoušovi napsala na dobré ráno.

Je to divné, Matouš ještě neodepsal, přitom touhle dobou bývá už dávno vzhůru. No co, třeba to včera přepíslk s kamarádem, se kterým vyrazil na drink, a ještě dospává. Dopila poslední lok kávy, sebrala ze stolu telefon a vyrazila si na pokoj sbalit věci. A hlavně se dát dohromady před cestou zpět. Dala si sprchu, nalíčila se a začala se oblékat. Pokoj sdílela s Lindou a ta se jí smála:

„Vypadáš jako školačka před prvním rande.“

„Vždyť taky jo,“ zasmála se u zrcadla v koupelně. Ale nervózní už začínala být. Měly pomalu vyrážet na cestu, a od Matouše ani čárka. S Lindou byly domluvené, že napřed rozvezou zbytek posádky a pak ji hodí k restauraci, kde si ji vyzvedne Matouš.

Po cestě z hotelu k autu mu napsala:

Jsi v pořádku? Platí ten dnešek?

Honzovi pak zavolala, aby si pověděli, co a jak, jak se mají, ale cítila na sobě, že je k němu odtažitá, a divila se, že se jí už nezeptal, jestli se něco neděje. Možná to nechce vědět. Anebo si třeba myslí, že je ve stresu nebo má PMS. Možná si je jejich vztahem prostě jistý, tak jak lidé bývají.

Potvrdila si s ním, že se z Moravy vrátí až v pondělí, takže se uvidí doma zítra večer. Ale nebyla si tím tak jistá, co když se na ni Matouš vykašle? Co když bude čekat před restaurací jako idiot a nebude mít kam jít?

Rozhodla se Lindě svěřit se svými obavami. U nakládání věcí do kufru se na ni podívala: „Lindo, já mám strach, že se něco stalo. Něco je špatně, Matouš mi neodpovídá!“ Ve svých nejčernějších představách bude na jeden den bezdomovec, protože bude muset dohrát hru na schovávanou před Honzou až do konce. Nakonec se domluvily, že když se všechno pokazí, sedne do taxíku a přijede k Lindě. Teď už je na pravdu před Honzou pozdě.

Když zavírala kufr od auta, uslyšela tón esemesky. Matouš! Konečně!

Ahoj princezno, akorát vstávám, nějak jsme to včera přehnali. Jaký máš den? A v kolik se mi vrátíš?

Kdyby to šlo, kamarádky by se lekly, jak velký kámen jí v tu chvíli spadl ze srdce. Po cestě zpátky prohodili pár milých zpráv a ona už začínala být nervózní. Jaký bude? Bude jí vonět? A co když bude opravdu tak báječný, jak se zdá? Dokázala by Honzu opustit a spálit všechny mosty? Jeho rodinu zbožňovala, už si na sebe za ty roky všichni zvykli a nedokázala si to zatím připustit. Ale touha byla silnější a tak nějak si uměla představit, že začne znova. Třeba to tak má být.

Naštěstí před odchodem z hotelu vybalila ze dna kufru nové krajkové prádlo, kdyby dnes došlo na víc než jen na líbání. To byla jedna z věcí, které jí na Matoušovi bavily snad nejvíc. Nebyl slizký, netlačil na ni. Žádné škemrání o fotky, jakékoliv, to si vyjasnilo na začátku a on to plně respektoval. Když si vzpomněla na to, co jí vyprávěly její kamarádky... jaké šílenosti po nich chlapi ze seznamek chtějí po dvou dnech psaní, bylo jí z toho úplně zle. Matouš byl ale prototyp chlapa, který tohle neměl zapotřebí. Žádné dotěrnosti, žádné oplzlé zprávy. Žádný koledník. Tak jim říkala, koledníci, ti, co škemrali a prosili. Příčili se jí, a jakmile je do téhle škatulky zařadila, neměli šanci. Tak to měla odjakživa.

Sama na sobě ale cítila, že Matouše chce víc, než by nahlas přiznala. A tak je potřeba být radši připravená než litovat. Přesně jako Bridget Jonesová, jen bez stahovacích kalhotek.

Cesta trvala skoro čtyři hodiny. Když byly v půlce, napsala mu, aby věděl, kolik má ještě času. V další zprávě dodala, jak moc se na něj těší. Ale ani jednu si nepřečetl! Co se zase stalo? Když se nic nezměnilo ani za další hodinu, dala si panáka vodky, kterou si dopřávaly kamarádky na zadním sedadle. Jako dopitnou. Volat mu přece nebude. Děj se vůle boží.

kapitola 4

Podzim se začínal projevovat plnou silou, dny byly čím dál kratší, na chodnících i trávníku všude kolem se povalovalo spadané listí. Někdo by to nazval romantickým a malebným obdobím, které by možná vypadalo dobře jako olejová malba na plátně, ale ona ne. Ona podzim nesnášela, působí depresivně, nikdo se neusmívá, lidé se začínají choulit do kabátů a co hlavně, Nadě byla zima. Za dobu, kdy jí zemřel manžel, už nachodila snad stovky kilometrů. Budou to už čtyři roky a ona pořád nedokáže usnout. Neuměla si zvyknout na to ticho, co po něm zůstalo v jejich bytě. Jediné, co ji dokáže unavit, jsou dlouhé procházky, na které chodí každý den.

Tedy skoro, protože asi dvakrát do týdne chodívá vypomáhat s rovnáním zboží ve večerce na rohu jejich ulice, aby si vydělala aspoň nějakou tu kačku na pivo a cigarety. Invalidní důchod za moc nestojí, ale nemá si vlastně na co stěžovat, neutratí moc, umí se uskromnit. Už to dávno nejsou ty velkolepé večírky s jejich žižkovskou partou, které končily nad ránem v jejich malém dvoupokojovém bytě, kde s Vládou bydleli celý svůj společný život. Kolik to bylo? Dvacet pět? Ne, skoro třicet let. Než Vláďa skončil v nemocnici s cirhózou jater. „No jo, tělo má jít do hrobu zhutovaný!“ jak s oblibou říkával. Z nemocnice už se domů nevrátil a ona zůstala sama.

A tak se z bývalé „královny Žižkaperku“, jak jí říkali místní, stala samotářka. Pomalu si začínala připadat jako ta divná ženská z filmu, na který koukala nad ránem doma za další bezesné noci. Té se lidé smáli a ona žebrela s kelímekem v ruce na ulici. Ne! Takový konec jí určitě nehrozí, přece jen, zbyli jí kamarádi, a i když už nežije tak divoce jako dřív, pořád má střechu nad hlavou a čisté oblečení. Aspoň někdy. Onehdy, to bylo v srpnu, se vzbudila lehce ovíněná na lavičce v parku. Po oslavě narozenin Jany z vedlejšího vchodu. To se i trochu styděla. Naštěstí když překročíte určitý věk, lidé si vás přestanou všímat, takže jste pro ně jen další anonymní osobou, kterou míjejí na ulici bez povšimnutí. A jí už bude příští rok šedesát. Jenže kvůli svojí životosprávě (jo, život si uměla užít) vypadala starší. Její kdysi jiskřivě zelené oči jsou teď zapadlé a orámované vějíří vrásek. Chtěla věřit, že to jsou vrásky od smíchu, i když ne vždycky měla život jednoduchý. To všechno už ale odvál čas, děti Nad'a neměla, a tak mohla myslet jen na sebe a na to, jak naloží se zbytkem života, který má před sebou.

Nedělala si iluze, že by si mohla ještě najít životního partnera, i když v kdejakém filmu si hlavní hrdinka najde toho pravého právě po šedesátce. Ale co už, jestli má přijít, přijde, vždyť na tu samotu si jednou taky zvykne. Do té doby má partu sousedů, se kterými občas zaskočí „na jedno“ ke Kohoutovi, kde se pravidelně scházejí už roky. A má taky televizi, věrného parťáka (jak se asi dneska večer rozhodne Tereza v jejím oblíbeném nekonečném seriálu?), a procházky.

Díky tomu, že na Žižkově žije celý svůj život, zná už každý jeho kout. O to hůř nese všechny ty inovace, ke kterým občas musí dojít, město roste a žije dál, nehledě na její vzpomínky. Vždycky

se ve své čtvrti ráda procházela a vše pozorovala, měla ráda, když věci měly svůj řád. Třeba ví, kdy chodí venčit ta zvláštní slečna z domu odnaproti svoji obrovskou kočku. Přesně, kočku. Obrovskou, vypasenou, chlupatou kočku. Když se potkají, pokývnu si na pozdrav.

Nebo ta hezká rodinka ze třetího patra jejich domu, otec odchází před sedmou, jde na tramvaj a vrací se domů většinou kolem čtvrté odpoledne. Jeho žena před osmou posadí jejich dvě děti do auta a odváží je do školky, aby se pak vrátila domů. Co celé dny doma dělá, Nad'a neví, nikdy spolu nemluvily. Sice by ráda zjistila, kde pracují anebo jak se jim žije, nikdy ale nedošli dál než k pozdravu. Ti mladí pořád někam spěchají a nemají čas se zastavit a poklábosit. Ale třeba na to časem přijde.

Kdo jí ale pije krev, jsou ti smradi z bytu nad ní. Její souseď je má ve střídavé péči se svojí bývalou ženou, a tak jí každý sudý týden šťve jejich věčný křik a dusot. Kolikrát přemýšlela nad tím, jak je možné, že dva malí kluci můžou tak dupat. Copak fasují hned ve dveřích boty na step? A jak to jako bude vypadat, až jim bude třeba čtrnáct?! Na druhou stranu, v pubertě budou běhat spíš za holkama než po bytě, haha. Hlavně ať jim jejich otec nakoupí sluchátka, hlasitá muzika, to by jí ještě tak chybělo. Nebo aby nedejbože nabyli dojmu, že se jejich cesta vydá hudebním směrem, a chtěli začít hrát na nějaký hudební nástroj. Klavír by byl peklo. Anebo housle. Nesnáší hudební nástroje, možná tak kytaru by dokázala zvládnout.

Co jí ale dokáže dojmout, je jeden zamilovaný páreček, který potkává občas navečer, jak spolu venčí jejich jorkšíra. Pokaždé se drží za ruku anebo on jí objímá kolem ramen a oslovují se „lásko“. Vždycky když je mjíj, pousměje se. Mladá láska, to je krása. Někdy jí je v hloubi duše líto, že už taky není mladá, bývala krásná. Teď už se jí jen hůř

chodí a nepamatuje si, kdy vstala, aniž by ji bolela záda. Takový je holt život, vyměří každému stejně, to jediné je spravedlivé. Já měla být opravdu nějaký filozof, to jsou zase úvahy, proběhlo jí hlavou a zachvěla se při dalším poryvu větru. Ne, nemá prostě ráda podzim, obzvlášť dneska je tak sychravo, že se nedá ani sedět na lavičce. Čas vrátit se domů, blíží se sedmá hodina. Uvaří si čaj, namaže si krajíc chleba s paštikou a usadí se v křesle před televizí. Zastrčila si ruce co nejhluběji do kapes a obličej schovala až po nos ve vysokém límci bundy. Měla si vzít aspoň čelenku, takhle akorát nastydne. Ale třeba aspoň dřív usne, když trochu promrzne. Přidala do kroku, zprava minula majestátní sochu Jana Žižky na koni a vydala se směrem k cestičce vedoucí dolů z kopce. Nikdy ji nepřestane udivovat, jak mohl někdo vytvořit tak obrovské dílo s takovými detaily. Má to tam prostě ráda.

Zhruba v polovině kopce zpomalila, aby se lehce vydýchala, studený vzduch ji štípal v plicích, a tak se lehce předklonila a dala si ruce v bok. Aby zpomalila dech, jen se tak v klidu rozhlížela, už bylo šero, a najednou měla pocit, jako by něco bylo jinak, něco nesedělo, něco tam bylo navíc. A pak její pohled upoutalo cosi červeného, co vykukovalo z křoví vedle lavičky, u které se zastavila. „Ty lidi tady prostě budou pořád dělat bordel a odhazovat odpadky! Jako kdyby nemohli dojít ke koši pár metrů od ní!“ Narovnála se a vydala se ke křoví, aby ho vyčistila. Jak se ale blížila, zpomalila, něco jí říkalo, že to, co koutkem oka zahlédla, nebude obal od sušenky nebo od pití. Přepadl ji naléhavý pocit, že by měla radši pokračovat domů, stejně je zima a už se těší do tepla. Ale nedalo jí to.

Došla ke křoví, kterému už opadané listí odhalilo větve, sehnula se, podhrnula lupení, a aniž si to uvědomila, začala nekontrolovaně křičet.

kapitola 5

Marek Tengler vyšel na balkon svého domu, vytáhl cigaretu a zapálil si. Zhluboka nasál dávku nikotinu smíchanou s chladným podvečerním vzduchem. Tak to měl rád, žádné vedro, příjemné chladno a klid. To byl zase dlouhý den, konečně dopsal všechno do spisu o vraždě starší ženy. Domácí zabijačka, jak by poznamenal jeho mladší kolega Martin Suchoň. Manžel přišel domů jako obvykle v podnapilém stavu, začal se se svojí ženou dohadovat o tom, že už odmítá jíst pořád jen lečo, které ho čekalo po návratu z jeho oblíbené hospody doma na sporáku ve studené v pánvi. Jeho manželku zase nebavilo jeho agresivní chování, a tak se začali hádat. Podle sousedů „zase spustili ten cirkus a nakonec bylo ticho“. Na kuchyňské lince bohužel ležel nůž, a tak ho muž popadl a v návalu vzteku svoji ženu pobodal.

Nedalo moc práce ho dopadnout, svůj žal nad tím, že je z něj čerstvý vdovec, se rozhodl přepít mezi svými kumpány hned po činu.

A jeden z nich zavolal na policii. Rychlý případ, muže zatkli u ještě nedopitého půllitru a odvezli ho na služebnu, kde začal strážlivět.

Když mu došlo, co provedl, ke všemu se přiznal.

V takových případech byl Marek rád, že není ženatý. Ne tedy že by chtěl snad někdy zabít svoji partnerku, ale manželství znamenalo závazky a taky problémy. Ve svých jednačtyřiceti letech měl za sebou pár delších vztahů, ale nikdy se nedostal tak daleko, aby

snad jen uvažoval, že by s nějakou ze svých přítelkyň došel až před oltář. O ženy nikdy neměl nouzi, byl vysoký, široká ramena a jeho ostře řezaným rysům v obličejí vévodily hluboké a chytré modré oči. Věděl, že se ženám líbí, dřív si jejich pozornosti náležitě užíval, ale postupem času, možná za to mohl i věk, ho přestaly naplňovat známosti na jednu noc, které si dovedl domů z baru a pak se s nimi ještě párkrát sešel. Upřímně, přestalo ho bavit hlavně to vysvětlování, proč už se jim nikdy neozve, po kterém často následoval pláč. Občas taky výhrůžky nebo hysterické scény.

A tak se v pár případech v minulosti pokusil o normální a plnohodnotný vztah. Ale žít s ním nebylo jednoduché, i když se snažil. Jednu věc měl radši než ženy. Svoji práci. Na světě bylo tolik zla a on jako by nemohl nikdy přestat bojovat. Často tak nechával své přítelkyně samotné doma, častokrát nepřišel na schůzku, protože se zapomněl v práci, anebo z ní musel odejít. Nebyl na něj spoleh, tak to říkala i Laura, ta jediná mu opravdu ublížila, když mu oznámila, že končí. Měla už dost toho věčného čekání na něj, těch promrhaných nocí o samotě a hádek, které nemohla vyhrát, když jí v cestě stála jeho práce. Bylo jí taky osmatřicet a chtěla rodinu, měla už nejvyšší čas, ale nechtěla být matka samoživitelka.

Chápal to, ale neuměl to změnit. Nedokázal změnit sebe, přestože když ji viděl, jak odchází s taškami z jeho dveří, bolelo ho na hrudi tak, že myslel, že to nepřežije. A ona na něj křičela, že je samolibý zmetek. „Všechny kamarádky mi to říkaly, že se nikdy nezměníš, jenže já pořád doufala, že ti to dojde, že je to buď já, anebo práce!“ „A co mám podle tebe dělat? Jsem policajt, to prostě jsem, neumím nic jinýho!“ „Mohl ses ucházet o to místo na inspekci nebo jít dělat do nějaké agentury, cokoliv, ale abys měl nějaký normální režim a mohl odjet třeba na týden na dovolenou, vždyť to se nedá, tohleto!

Já tady počekám nejlepší léta svýho života i zadku a co z toho?! Kolikrát jsem si říkala, že jsi tak zaujatej tou svojí posranou prací, že kdybych se sbalila a odstěhovala, všiml by sis toho tak po týdnu. Možná po čtrnácti dnech, až by ti došlo čistý prádlo a přes odpadky bys nenašel vchod do ložnice!“ „Přeháníš, Lauro, vždyť víš, že tě mám rád! A od začátku jsem ti říkal, jak to je. Navíc, vždyť nám spolu je tak dobře.“ „To sice jo, ale je nám dobře na dálku a na to já už, Marku, prostě nemám. Čas ani chuť!“ Toho večera brečel, podruhé v životě, i když by to nahlas nikdy nepřiznal.

A tak se zase vrátil ke svému staromládeneckému životu a byl raději sám. Martin Suchoň mu při každé příležitosti opakoval, že by to měl ještě zkusit, vždyť ještě není důchodce, přece to nevzdá! A je hezké, když na vás doma někdo čeká. Suchoň si totiž právě takového života užíval, měl ve svých sedmatřiceti manželku a malou dceru, která se zrovna učila lézt, takže Tengler dostával pravidelně pod nos v kanceláři várku videí, na kterých malá Suchoňová žvatlá, směje se anebo se nechává krmit. Přestože mu rodinu Tengler přál, věděl, že i na Suchoně dopadne policejní kletba, pokud se rozhodne být dobrým policistou. Ale nechával si to pro sebe, na některé věci si člověk holt musí přijít sám.

A tak stál jen v džínách a triku venku, pozoroval tichou ulici, na které už svítily pouliční lampy, a užíval si klid po celém dni. Z obývacího pokoje potichoučku zněla muzika, kterou si pouštěl, když potřeboval vypnout. Miloval filmovou hudbu Hanse Zimmera, od prvního tónu dokázal poznat jeho tvorbu. A miloval ji hodně nahlas, naštěstí pro něj i případné sousedy zdědil po svých rodičích dům na pražském Veleslavíně. Nebyl nejnovější, ale jeho potřebám naprosto vyhovoval, daleko od centra a ruchu, zároveň to nebyla samota v lese. I když na tu se občas díky své práci cítil. Někdy snil o tom, jak si našetří